

Jēzus – zaglis naktī?

32 Nebīsties, tu mazais ganāmpulciņ, jo jūsu Tēvam labpaticis dot jums Valstību.

33 Pārdodiet savu mantu un izdaliet žēlastības dāvanās.

Darinet sev naudas makus, kas nenodilst, neizsīkstošu mantu debesīs, kur nedz zaglis tiek klāt, nedz kodes to sagrauž.

34 Kur ir jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds.

35 Lai jūsu gurni ir apjoztī un jūsu lāpas degošas!

36 Esiet līdzīgi cilvēkiem, kas gaida savu kungu no kāzām pārnākam, lai tūdaļ tam atvērtu, kad tas nāks un klauvēs.

37 Laimīgi tie kalpi, kurus kungs pārnācis atradīs nomodā. Patiesi es jums saku: viņš apjozīs priekšautu un nosēdinās tos un apstaigādams visus apkalpos.

38 Un, ja viņš nāks otrajā nakts sardzē un trešajā nakts sardzē un atradīs tos nomodā, laimīgi tie!

39 Jel saprotiet: ja nama saimnieks zinātu, kurā stundā zaglis nāks, viņš neļautu tam ielauzties savā namā.

40 Esiet arī jūs gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks stundā, kad jūs viņu negaidāt."

Lk. 12:32.–40.

Mīļā draudze!

Man ļoti jāatvainojas. Es tūlīt būšu atpakaļ, vienu mirklīti, lūdzu!

Cik labi, ka Jūs bijāt nomodā un noķērāt zagli! Kas to būtu varējis iedomāties? Mācītājs ir zaglis! Vai, vai, vai! Izrādās, ka vilks jēra ādā.

Redziet, kā es Jūs pārsteidzu nesagatavotus. Ar to Jūs nebijāt rēķinājušies. Ja man nebūtu bijusi tik liela mantkāriba, es jau sen būtu aizlaidies. Nākamreiz esiet uzmanīgāki!

Labi, padomāsim, kas šeit notika. Ko jūs darījāt pa to laiku, kamēr es biju prom? Vai kļuvāt nepacietīgi? Sākāt uztraukties? Domājāt, kas tad ir noticis, ka nenāk atpakaļ?

Mēs šos jautājumus varam uzdot arī Jēzum, kurš saviem mācekļiem teica, ka Viņš atgriezīsies to dzīves laikā. Un tā kristieši turpina gaidīt jau divi tūkstoši gadu. Un tā līdz pastarai dienai, vai ne tā?

Paskatāmies uz šodienas tekstu. Jēzus runā uz saviem mācekļiem un iedrošina viņus. Viņš saka: **Nebīsties, tu mazais ganāmpulciņ, jo jūsu Tēvam labpaticis dot jums Valstību.**

Tieši pirms tam Jēzus aicināja viņus nerūpēties par iztiku un apģērbu, jo Dievs taču par to gādā. Tā vietā viņi labāk lai dzenas pēc Dieva valstības. Un tagad Jēzus saka, ka Tēvam labpaticis dot jums Valstību, tāpēc nav ko baidīties. Kas ir tā valstība, par ko runā Jēzus?

Varētu teikt, ka Dieva valstība ir tur, kur Viņš valda, kur notiek Viņa prāts. Ja mēs esam ar Jēzu, ja mēs Viņam uzticamies un dzīvojam pēc Viņa prāta, tad Dieva valstība ir mūsu vidū.

Bet, līdzīgi kā ar ticību, arī šeit ir viegli runāt par Dieva valstību, bet vai mēs tiešām arī vēlamies to apliecināt ar saviem darbiem, tas ir vēl pavisam cits jautājums. Tāpēc

Jēzus dod ļoti konkrētus norādījumus, kā rīkoties: **Pārdodiet savu mantu un izdaliet žēlastības dāvanās. Dariniet sev naudas makus, kas nenodilst, neizsīkstošu mantu debesīs, kur nedz zaglis tiek klāt, nedz kodes to sagrauž. 34 Kur ir jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds.**

Tātad Jēzus aicina savus mācekļus - ņemt Viņa vārdus par Dieva valstību nopietni. Mācekļi lai pārdod savus īpašumus un izdala žēlastības dāvanās. Tā viņi sev iekrāj mantu debesīs, tas nozīmē, ka Dievs atcerēsies viņu labos darbus. Šo mantu neviens zaglis nevarēs nozagt un arī laika zobs tam netiks klāt. Acīmredzot, Jēzus uzskata, ka tieši pašāvība uz naudu un uz īpašumiem neiet kopā ar uzticību Dievam.

Evaņģēlists Lūka to vēlāk aprakstīja apustuļu darbos, kā Jēzus sekotāji pēc tam, kad Jēzus bija uzņemts debesīs, pārdeva savus īpašumus un kā viņiem viss bija kopīgs. Varbūt, ka arī mums ir jāsak domāt par to, kā mēs varam stiprināt mūsu kopīgās vajadzības un atbalstīt tos, kuriem iet visgrūtāk. Mēs varam pēc dievkalpojuma par šīm lietām parunāt, ja Jums būs interese.

Pēc aicinājuma pārdot savu mantu, Jēzus stāsta vienu līdzību par cilvēkiem, kas gaida savu kungu no kāzām pārnākam. Nav īsti skaidrs, vai viņu kungs ir pats līgavainis, vai viņš ir bijis tikai viesis. Katrā ziņā svarīgi ir tas, ka viņi sagaida savu kungu pārnākam mājās, ka nav tā, ka visi jau ir aizgājuši gulēt. Kalpu kungs to novērtēs un, pārsteidzošā kārtā, pats apkalpos savus kalpus. Jūs teiksiet, tā jau parasti nenotiek. Taisnība, dzīvē kungi paliek kungi, un kalpi – kalpi. Katram jāzina sava vieta! Un tomēr – ar Jēzu ir savādāk.

Viņš jau runā līdzībā, kungs ir Viņš pats, un tie kalpi esam mēs, kuriem Viņš ir jāsagaida. Jēzus jau savas dzīves laikā kalpoja saviem mācekļiem, Viņš pat mazgāja viņu kājas.

Tieši tāpat būs, kad Viņš atgriezīsies mūsu vidū.

Mums ir jāsaprot, ka Kristus ir tas, kas bija, kas ir un kas būs. Uz Viņu vairs neattiecas laika robežas. Mēs Viņu varam iepazīt pagātnē caur evaņģēliju vārdiem, kur ir stāstīts par Viņa mācību un par Viņa darbiem. Mēs arī šodien varam sastapt Jēzu, ja mēs Viņu pielūdzam un Viņam uzticamies. Un, visbeidzot, Viņš mums nāk pretī no nākotnes, un agri vai vēlu mēs sastapsimies. Lai būtu nomodā, lai ilgas pēc Viņa uzturētu dzīvas, lai Viņa vietā nestātos elki, mums ir jāizmanto tās iespējas sastapt Jēzu jau šodien: mums veidojas tuvība ar Jēzu, ja lasām Bībeli, ja lietojam sakramentus, kristību un Svēto Vakarēdienu, ja kalpojam nabagiem un dzīvojam mīlestībā, tad Kristus ir starp mums.

Kad es izgāju no baznīcas, tad jūs tik tiešām mani gaidījāt atpakaļ. Bet kā ir ar Jēzu, vai mēs arī Viņu gaidām? Vai mēs esam sagatavoti Viņu satikt? Padomāsim, kā mūsu dzīve mainītos, ja mēs to darītu nopietni.

Beigās Jēzus sagādā tādu mazu pārsteigumu. Viņš vairs nerunā par kungu, kas atgriezīsies mājās, bet par zagli, kas nāks brīdī, kad neviens to negaida. Apustulis Pāvils raksta: **Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī.**

Tāds interesants salīdzinājums. Tas jau gandrīz izklausās, ka Jēzus speciāli gaida to brīdi, kad esam zaudējuši modrību, lai mūs pārsteigtu nesagatavotus. Kāpēc tā? Varbūt, ka Jēzus grib pārbaudīt, vai mūsu ticība ir patiesa. Vai tā ir tikai tāda loma, ko mēs spēlējam zināmos brīžos, bet tad pārnākam mājās un atklājam savu veco dabu, ka dzīvojam grēkā un mānītībā? Vai nevarētu būt, ka Jēzus nozags mums visas maskas, kostīmus un dekorācijas, lai ieskatītos mūsu sirdī? Ko Viņš tur atradīs?

Mūsu uzdevums šajā dzīvē ir uzticēties Jēzum, sekot Viņam arī ikdienā, dzīvot pēc Viņa prāta, būt kopā ar Viņu. Un sagaidīt Viņu ar prieku! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva /11.08.2019./